

Особено мнение на съдията Николай Павлов

Считам, че определението на Конституционния съд от 29.10.1996 г. по к.д. № 23/1996 г., с което е отклонено искането на група народни депутати поради оттеглянето му, за неправилно по следните съображения:

Конституционният съд защитава тезата, че искателят е господар на процеса и следователно неговото поведение е решаващо. Този възглед намира опора и в практиката на Върховния съд на САЩ и Федералния конституционен съд на Германия. Съществено обаче е обстоятелството, че и в двата случая конституционните съдилища са част от съдебната система и конституционният процес финализира спора. При Закона за Конституционния съд на Република България подходът е различен. Конституционният съд не е част от съдебната система. Извън хипотезата на чл.150, ал.2 от Конституцията конституционният процес стартира с искане пред Конституционния съд, който се произнася по неговата допустимост. Законът неслучайно акцентира на тази фаза преди всичко, за да въведе официалното начало в процеса. Веднъж възникнал валидно, той не може да бъде поставян в зависимост от усмотрението на сезиращия субект. Подобна възможност не е предвидена нито в Конституцията, нито в ЗКС.